

ԼԵՍԵՐԳ ՏԻՆՆԵՆՆ

Դուն հեռաւոր, շա՛հ հեռաւոր սեղ մը գացիր,
Գիտեմ քէ ո՛ր համբան եղի կ'առաջնորդէ,
Ո՞վ է գոցեր դուռը ծովին անծայրածիր
Որուն սեմին վրայ կ'այրի չափ մ'արծաթէ . . .

Բայց աւելի մօտեցար դուն ափը արշիս
Ուր ես զրօյն նոր գոհարներ յիշատակի,
Ուռնենիի նըման ինծի կը խոնարհիս,
Ու կը զգամ շունչդ ուր իմ հոգիս կը փոքորկի . . .

Տունը որուն պատերն այնքան են ըսպիսակ,
Աւելի քո՛ւկդ է քան մըռա՛յլ իմ օրերուս,
Քեզ կը գտնեմ ամէն վրնիս բաժակի սակ,
Բա՛ն մը եղզմէ նոր գաղտնիքով մ'անըրջայոյզ . . .

Եթէ միայն գիտնայի՛ր ես որ համբուն վրայ
Պիտի հանչնա՛ս քափօրին մէջ ուխտանքուէր
Ան որուն սիրքը ցաւագին ու բիւրեղեայ
Քեզմէ բղխած՝ հոգւոյդ ափի՛ն կը ծառաւէր . . .

Տունը քո՛ւկդ է, համբան քո՛ւկդ է, եւ ամէն ինչ
Որուն մասներըս կը հրպին հանապազօր,
Նըւիրումի կախարդանք մ'է սրտում ու ջինջ,
Մեր երկուքին միջեւ ձգուած շղթայ մ'հրգօր . . .

Ո՞վ է գոցեր դուռը ծովին անծայրածիր
Լուսընկայի արծաթակուռ բանալիով,
Դուն հեռաւոր, շա՛հ հեռաւոր սեղ մը գացիր
Ամէն ուղի տունիս նրազի՛ն դարձնելով . . . :

Գանիքէ

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱՍԻ

